

ügyminiszterhez tett jelentéseiben foglaltakból és a félnek, azzal egyező előadásából megállapítható,

hogy a kir. pénzügyigazgatóság a 62.493/1925. sz. végzésével adózó fél részére a kérdéses épületre nézve 30 évi ideiglenes adómentességet adott,

s hogy a kir. pénzügyigazgatóságnak ez a végzése jogerőre emelkedett.

Később a kir. pénzügyigazgatóság a kir. adóhivatalt arra utasította, hogy a kir. pénzügyigazgatóságnak az ideiglenes adómentességet megadó végzését helyezze hatályon kívül és az adómentesség kérdésében hozzon új határozatot.

Erre az utasításra a kir. adóhivatal a kir. pénzügyigazgatóságnak az ideiglenes házaadómentességet megadó végzését hatályon kívül helyezte s adózó felet a mentesség iránt előterjesztett kérelmével elutasította; a kir. pénzügyigazgatóság pedig a most megtámadott végzésével az adózó fél fellebbezését elutasította, s a házaadómentességet megvonta.

Az ez ellen benyújtott panaszt a kir. közigazgatási bíróság alaposnak találta, mert:

A pénzügyigazgatóság intézkedéseinek meghozatala után alkotott 1929. XXIII. t.-c.-nek a 14. §-a is csak az iránt intézkedik, hogy a kir. pénzügyigazgatóságot a határozatának meghozatalában a fellebbezési kérelem nem korlátozza, hanem, ha a fellebbezés tárgyalása során kitűnik, hogy az elsőfoku határozat helytelen ténybeli vagy jogi megítélésen alapul, az ideiglenes házaadómentesség tartamát önállóan állapítja meg.

Tehát ennek a rendelkezésnek az alapján is a kir. pénzügyigazgatóság csupán fellebbezési kérelem esetén és a fellebbezés tárgyalása kapcsán intézkedhet,

de arra nincs törvényes rendelkezés, hogy a kir. pénzügyigazgatóság oly esetben mikor a határozata ellen fellebbezés nem adatott be s így az jogerőre emelkedett, csupán hivatalból és a határozata hozatala utáni tényadatok vagy az adókötelezettségnek a megelőző határozat hozatalára befolyással bíró valótlan előadása fenforgása nélkül — akár a saját, akár az alsóbbfoku hatóság határozatát hatályon kívül helyezhesse, vagy helyeztesse, és azután a jogerős határozattal teljesen ellentétes határozatot hozzanak.

Ilyen eljárás ellenkezik a hatóságok eljárásának általános szabályaival, s annak megengedése megdőntené a határozatok jogerejének az elvét.

Ezért a kir. közigazgatási bíróság a kir. adóhivatalnak és a pénzügyigazgatóságnak szabályellenesen hozott határozatait hatályon kívül helyezte s a korábban megadott adómentesség fenntartását elrendelte.

Cukorrépa termelőnek járó nyers cukorrépa szeletnek a cukorgyár által ellenérték fejében való kiszáritása, mint munkateljesít-

mény általános forgalmi adó alá esik. (Közigazgatási Bíróság 6.625/1930. P. sz.) Panaszos maga adja elő, hogy a cukorrépatermelőkkel fennálló szerződési értelmében a beszolgáltatott cukorrépa ellenértéke egy része fejében bizonyos mennyiségű kilúgozott friss vagyis nyers cukorrépa szeletet tartozik a répatermelőknek kiszolgáltatni, azonban ezek kérelmére a kiszolgáltatni köteles nyers répaszeleteket kiszáritja, és így száritott állapotban szolgáltatja ki a termelőknek, ezért azonban, a száritás költségeit a termelőknek felszámítja és tőlük meg is kapja.

Ebből kétségtelen, hogy itt nem kiszáritott répa szeletek eladása forog fenn, hanem a termelőket friss állapotban megillető répaszeletek kiszáritása és a száritási költségek bevétele, vagyis ellenérték fejében teljesített munkateljesítmény.

Minthogy pedig a 126.000/1928. P. M. számú rendelet értelmében nem esik általános forgalmi adó csakis a kilúgozott répaszeletek friss vagy száritott állapotban való eladásából származó jövedelem, ez a kedvezmény pedig kiterjesztőleg nem magyarázható, ennélfogva a panasznak helyet adni nem lehetett.

A bizományos által a megbízóra áthárítható szavatosság fejében szedett — kártalanítási célokat szolgáló — kockázati díj, általános forgalmi adó alá esik. (Közigazgatási Bíróság 342/1930. P. sz.) Az 1923. évi 10. t.-c. 1. és 2. §-a megállapítja az ott felsorolt állapotknál az eladó szavatosságát a vevővel szemben.

Ez a szavatosság elsősorban és a vevőkkel szemben közvetlenül panaszost terheli, mint bizományos, akinek azonban visszkereseti joga lenne az őt megbízó eladókkal szemben. Panaszos azonban ezen visszkereseti jogáról az őt megbízókkal szemben lemondván, ennek fejében kapja panaszos az egyébként az őt megbízókat illető vételárból a kikötött 1%-ot. Hogy ez az 1% kockázati díj a panaszos bevétele, amellyel senkinek elszámolni nem tartozik, az kitűnik a vizsgálati iratokból, de magából a panaszból is, mely szerint panaszos az 1%-os kockázati díjat az egyébként általa a megbízóra áthárítható szavatosság fejében szedi, és szavatosság fennforgása esetén az őt megbízó eladókra át nem hárítja, hanem az végleg az ő terhén marad, és panaszos épen azt akarja bizonyítani, hogy ebből az 1% kockázati díjból neki tiszta haszonként semmi, vagy legfeljebb sokkal kisebb összeg marad, mert ha sok esetben az általa vállalt szavatosság folytán kártalanítást fizetnie nem kell is, igen sok esetben azonban több kártalanítást kell fizetnie, mint amennyit kockázati díj fejében bevett.

Kétségtelen ebből, hogy a szavatosságnak ily módon díjazás ellenében a megbízók mentesítése mellett magára vállalása önálló kereseti tevékenység, amelynek nyers bevétele, tehát a kockázati díj teljes összege — az 1921. évi 39. t.-c. 29. és 30. §-ai értelmében általános forgalmi adó alá esik. Az, hogy a beszedett kockázati díjből tiszta haszonként mennyi marad meg a panaszosnak, az idézett